

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δε. 3 ἢ Φρ γο. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(Ἰπσιθεῖον Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ἐπιτηδεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τε ρητὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΛΕΥΚΩΜΑ « ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ »

Πρωτοφανές, ποικιλλότατον, εικονογραφημένον, εἰς μέγα δον σχῆμα ἐκ 32 σελίδων, ἐπὶ χάρτου ἐρυθροῦ, στερεοῦ καὶ στίλβοντος. Θὰ ἴδῃ τὸ φῶς κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Νέου Ἔτους. Σπεύσατε προπληρώσατε ὅλοι μίαν δραχμὴν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἴδητε, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἀποκτήσητε! Ἐν αὐτῷ θὰ δημοσιευθῶσιν ἔργα πρωτότυπα τῶν διευθυντῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ « Παιδικοῦ Περιοδικοῦ » καὶ ἄλλων διακεκριμένων λογογράφων, ποιητῶν, μουσικῶν κλπ. Θὰ περιέχῃ μικρὸν ἡμερολόγιον καὶ ἑορτολόγιον, πληροφορίας διὰ τοὺς παῖδας, διηγήματα, ποιήματα, περιγραφάς, ποικίλλα, γνωμικά, μύθους, ἄσματα, ὑγιεινὰ παραγγέλματα, εἰκόνας, ἀνιμίγματα, παιγνίδια, κλπ. πάντα εὐχάριστα καὶ τερπνότερα!

ΕΠΙ ΤΗ ΛΗΞΕΙ ΤΟΥ Α΄ ΕΤΟΥΣ

Διὰ τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται ὁ Α΄ τόμος τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ.

Ἡ καθ' ἑκάστην ἐξέτασις καὶ παραβολὴ πρὸς ὅσα ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει ὑπεσχέθημεν πείθει βεβαίως πάντα ὅτι τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ἐκπληροῖ ὡς ἄριστα τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Τοιαύτην ἐκτίμησιν, ὡς ἐκ τῶν ἔργων ἀπορρέουσαν, πᾶς τις, εἰλικρινῶς κρίνων, ἤθελεν ἐκφέρει.

Τρανότατα ἄλλως τε δείγματα ἐκτιμήσεως καὶ ἀρκουσίαι ἀποδείξεις τῆς ὠφελείας τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ ἔτιωσαν ἀφ' ἑνὸς ἢ παρ' ἀπάντων ἔνθερος ὑποδοχὴ καὶ ὑποστήριξις, ἢ διαδόσις αὐτοῦ, ἢ ἀγαλλίασις, ἢ χαρὰ καὶ ἢ ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει αὐτοῦ τέρψις τῶν μικρῶν συνδρομητῶν ἡμῶν, οἵτινες παντοιοτρόπως ἐπανελημμένως ἐξέφρασαν ἡμῖν τὰς εὐχαριστήσεις αὐτῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἢ τῶν διακρινομένων ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν τῇ ποιήσει καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ἀνεκτίμητος συνεργασίᾳ, καὶ ἢ παρ' ἀπαντος τοῦ ἐγγυαρίου καὶ ἐξωτερικοῦ τύπου ἐπανελημμένως γενομένη εὐφημος αὐτοῦ μνεῖα, ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἢ παρὰ τοῦ Σεβ. Ἐπιτηδεῖου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀστάσις αὐτοῦ, ὡς ὠφελιμωτάτου καὶ χρησιμωτάτου τῇ Ἑλληνικῇ νεολαίᾳ, πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους Σχολάρχας, διευθυντὰς Ἑλλ. Σχολείων, Ἑλληνοδιδασκάλους καὶ Δημοδιδασκάλους.

Ταῦτα ἐξ ἀνάγκης αναγράφομεν διὰ τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας τὴν ὠφελιμότητα τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ καὶ διὰ

τοὺς μέλλοντας νὰ παρέξωσιν ἡμῖν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, πρὸς δὲ καὶ ἐκ καθήκοντος πρὸς τοὺς συνδρομητὰς, υἱτινες διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρέωσός αὐτῶν ὑπεβόηθησαν ἡμῶς εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον μετ' ἠθικῆς εὐχαριστήσεως ἀπεριγράπτου παρουσιάζομεν ἤδη αὐτοῖς σύμφωνον ταῖς ἀπαιτήσεσι καὶ ἐπιθυμίαις αὐτῶν.

Ἐπὶ τὰς ἄνω ἐγγυήσεις περὶ τῆς μελλούσης πορείας τοῦ Παιδικοῦ Περιοδικοῦ, εὐελπιστοῦμεν ὅτι πάντες θέλουσιν ἐνισχύσει ἡμᾶς εἰς ἐξακολούθησιν αὐτοῦ, μετὰ μείζονος καὶ συντελεστικωτέρας προθυμίας. Μίαν δ' ἐπὶ τούτου παρὰ κλησιν ἀποτείνομεν ἐν τέλει ἐκάστῳ συνδρομητῇ: « νὰ ἐγγράψῃ ἕνα ἀκόμη συνδρομητὴν ἐκαστος, » προσφέρων οὕτω διπλοῦν δῶρον ἐπὶ τῇ ἐπερχομένῃ πρώτῃ τοῦ Νέου Ἔτους, εἰς ἡμᾶς, καὶ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφησόμενον συνδρομητὴν.

Ἡμεῖς δὲ ἀντὶ τούτου θὰ ποιήσωμεν μείζονας μεταρρυθμίσεις ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τελειότερον, ἵνα καταστήσωμεν τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ἔτι μᾶλλον ἀγαπητὸν παντὶ συνδρομητῇ, ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα καὶ ἐντρυφήμα πάσης οἰκογενείας, ἄξιον πάσης παντὸς συνδρομῆς καὶ κτήμα τοῦ μᾶλλον πενεστέρου οἰκογενειάρχου, τηροῦντες ἐπὶ τούτῳ τὴν αὐτὴν, οἶαν καὶ μέχρι τοῦδε, συνδρομὴν, **δίδραχμον ἐτησίαν !!**

ΜΙΧ. ἘΜΜ. ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ
ΝΙΚ. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΡΦΑΝΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Δημοσιεύμεν ἐνταῦθα, εὐγενῶς παραχωρηθέν ἡμῖν, ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ ποιητοῦ κ. Α. Παράσχου ὠραῖον ποίημα τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γεωργίου, τοῦ ὑψηπέτου ἀετοῦ τοῦ Παρνασσού, ὅστις τοσοῦτον ἐνεβάθηνε εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τῶν στίχων του καὶ τὸν ὁποῖον λίαν προῶρως ἀποθνήσκοντα, ἡ Ἑλλάς ἐθρήνησεν ἀπὸ καρδίας.

Μικρὸ πουλάκι, ἡ Ἀρετὴ, ποῦ θλίψι δὲν γνωρίζει,
Κάμνει τῆς κούκλας τῆς χαραῖς
Καί μ' ἄλλαις κόραις τρυφεραῖς,
Σὰ νύφη τὴν στολίζει..

Καὶ νὰ, περνᾷ ἴσὸ πλάγι τῆς κορίτσι πονεμένο·
Τὰ δυὸ του μάτια τὰ γλαρὰ
Διαμάντια χύνουν θλιβερὰ
Καὶ κλαίει τὸ καυμένο.

-Πῶς κλαῖς; Δὲν βλέπεις τῆς χαραῖς καλὲ τῆς ἑορτῆς
'Ελα, μικροῦτακο τρελλό... [μου;
Μὴν κάμνης ἔτσι! Σὲ καλῶ
'Στὸ γάμο τῆς μικρῆς μου.

-Ἄχ! σὲ παιχνίδια καὶ χαραῖς δὲν πᾶν οἱ πονεμένοι.
Μικρὸ πουλάκι κι, ὀρφανό,
'Εγὼ τὸ δύστυχο πεινώ
Κ' ἡ μάνα μου πεθαίνει.

'Αναστενάζ' ἡ Ἀρετὴ καὶ ἴσὸ λαιμὸ ποῦ κλίνει,
Χρυσὸς σταυρὸς φεγγοβολεῖ...
Τὸν ξεκρεμάει, τὸν φιλεῖ,
Καὶ τῆς Μυρτιάς τὸν δίνει.

-Πάρε τῆς λέγει, ἀγάπη μου, κ' ἡ χάρι του, στο-
Δίνει ψωμάκι ἴσὸ φτωχά' [χάσου,
Μαζὺ του δέξου μοναχά
Νὰ μ'πῶ ἴσὴν ἀγκαλιὰ σου.

Καὶ δακρυσμένα, ἀγκαλιαστὰ Ὀρφάνια κ' Εὐτυχία.
'Στὸ ἴδιο ἐσιμίζανε φιλι,
Τὰ λόγια ἴπηρε τὸ πουλι,
Τὸ δάκρυ ἡ Ἐκκλησία.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Ἴδε καὶ προηγούμενον τεῦχος)

Ὁ Πέτρος, ὁ νεώτερος τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ἦτο ὑποχρε-
ωμένος ἕνεκα ἰδιοτροπίας τῆς τύχης νὰ φέρῃ τὸ βαρύτε-
ρον φορτίον.

Ἐν τούτοις, χωρὶς διόλου νὰ παραπονεθῆ, ἐπῆρε τὴν
σκάλαν του εἰς τὸν ὄμιον καὶ ἤρχισε τὸν δρόμον του.
Ἄφου περιεπάτησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐσταμάτησε μίαν
πρωῖαν ἔμπροσθεν μιᾶς μεγάλης ἐξοχικῆς οἰκίας, περιτε-
τειχισμένης πανταχόθεν μὲ ὑψηλὰ τεῖχη, καὶ πρὸς μεγα-
λειτέραν προφύλαξιν, μὲ πυκνὴν σειρὰν ἀκανθῶν.

Εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν ὑπῆρχε καὶ εἰς πύργος πολὺ ὑ-
ψηλός. Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου τούτου ἦτο ἓν παι-
δίον, δεκαεταετής, ὠραῖον ὡς ἄγγελος. Ὁ Πέτρος ἐκ-
πλαγείς, τὸ παρατήρει χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Τὸ παιδίον
βλέπων τὸν Πέτρον διερχόμενον τὸν ἐκάλεσε νὰ πλησιάσῃ·
ὁ Πέτρος ἐπλησίασε καὶ ἤρχισε τὴν συνομιλίαν μαζὺ του·
τὸ παιδίον τῷ διηγήθη ὅτι ἦτο υἱὸς, πλουσίου ἀρχοντος
καὶ ὅτι συνεπέειξ ἕνὸς πολέμου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνίκηθη
ὁ πατήρ του καὶ ἐφρονεύθη, ἐκρατήθη αἰχμάλωτος εἰς τὸν
σκοτεινὸν τοῦτον πύργον ὑφ' ἑνὸς γέροντος βαρῶνου, κα-
κοῦ καὶ ἐκδικητικοῦ.

Εἶμαι, τῷ λέγει, τὸ δυστυχέστερον πλάσμα τοῦ κό-
σμου. Ἡ μήτηρ μου θὰ ἦνε ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στε-
ρησίν μου· δὲν ἔχω ἄλλην συντροφίαν εἰμὴ τὴν πιστὴν μου
ὑπῆρέτριαν φυλακισμένην καὶ αὐτὴν ἐπιτηρούμεθα τόσον
αὐστηρῶς, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν βοήθειαν
ἀπὸ κανένα. Ὁ δεσμοφύλαξ μου ἀνεχώρησε ταύτην τὴν
πρωῖαν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ
καὶ ἂν σὰς εὕρῃ ἐδῶ.. δυστυχίε σὰς!

Ὁ Πέτρος συνεκινήθη πολὺ, ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης,
καὶ εἶπε:

- Μὴ ἀπελπίζεσαι, μικρὲ μου ἄγγελε· ἐλπίζω ὅτι θὰ
κατορθώσω νὰ σὲ ἐλευθερώσω καὶ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν
μητέρα σου. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!...

- Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ, τῷ λέγει τὸ παιδίον. Εἰς
σὲ ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας μου.

Ὁ Πέτρος ἐπῆρε τὴν σκάλαν εἰς τὸν ὄμιον του, καὶ
ἠκολούθησε τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος φέρε εἰς τὴν πόλιν.

Ἄφου ἐπεριπάτησεν ὀλίγον, βλέπει μακρόθεν ἐρχόμενον
τὸν βαρῶνον καθήμενον ἐφ' ἵππου ῥωμαλέου. Τὴν στιγ-
μὴν αὐτὴν ὁ Πέτρος εὐρίσκειτο ἀκριβῶς πλησίον οἰκίας
ἐγκαταλειμμένης καὶ ἐστεγασμένης μὲ πλάκας.

Ἐστήριξε τὴν κλίμακά του ἐπὶ τοῦ τοίχου· ἀνέβη εἰς
αὐτὴν καὶ φθάσας εἰς τὴν στέγην, ἤρχιζε νὰ βίπτῃ κατὰ
γῆς πλάκας, καθὼς κάμνει ὁ κτίστης, ὅταν θέλῃ νὰ βάλῃ
νέα κεραμῦδια εἰς τὴν στέγην οἰκίας τινός.

Φθάσας ὁ βαρῶνος ἐνώπιον τῆς οἰκίας ταύτης ἐσταμά-
τησε τὸν ἵππον του καὶ ἐφώναζεν εἰς τὸν Πέτρον.

- Αἶ, σὺ μάστορα! δὲν εἶδες νὰ περᾶσουν δύο ἄνθρωποι
σύροντες μὲ σχοινίον μίαν ἀγελάδα κοκκινοπὴν καὶ μίαν
δάμαλιν μαύρην;

- Νομίζω, λέγει ὁ Πέτρος. Ἐπέρασε πολὺς κόσμος
ἀπ' ἐδῶ... ἀλλὰ τί τοὺς θέλετε αὐτούς;

- Μοῦ ἔκλεψαν τὰ ζῶα αὐτὰ, εἶπεν ὁ βαρῶνος· ἀλλ' ὁ
ἵππος μου εἶναι τόσον δυνατὸς, ὥστε ἐὰν ἐγνώριζον ὁποῖον
δρόμον ἠκολούθησαν, θὰ τοὺς συνελάμβανον ἀμέσως.

- Ἄ! λέγει ὁ Πέτρος, ἐνθυμούμαι· τώρα πρὸ ἑνὸς τετάρ-
του τῆς ὥρας τὸ πολὺ, δύο ἄνθρωποι ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ
σύροντες διὰ τῆς βίας τὰ πτωχὰ αὐτὰ ζῶα καὶ γελῶν-
τες διὰ τὸ ὠραῖον παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον σὰς ἔπαιζα.

- Ἄ τοὺς ἀθλίους! λέγει ὁ βαρῶνος... ἐὰν ἤξευρον
ποῖον δρόμον ἠκολούθησαν!

Ὁ Πέτρος ἰστάμενος ὄρθιος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στέ-
γης, προσεποιεῖτο ὅτι παρατήρει μακρόθεν.

- Τί βλέπεις ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος.

- Νὰ! Νὰ! Κύριε!... Εἶνε αὐτοὶ βέβαια... ἐκεῖ
κάτω!... Ἄλλ' ἀπὸ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκασθε,
δὲν δύνασθε νὰ τοὺς ἴδητε. Ἀναβῆτε ἐδῶ, εἰς τὴν στέγην,

καὶ θέλετε ἴδει ἀμέσως ποῦ εἶνε καὶ ἀπὸ ποῦ πρέπει νὰ
περάσητε, διὰ νὰ τοὺς συλλάβητε.

Ὁ βαρῶνος ἀφῆκε τὸν ἵππον του καὶ ἀνέβη εἰς τὴν
στέγην.

- Εἰς ποῖον μέρος εἶνε; ἀνέκραζεν.

- Ἄπ' ἐδῶ... βλέπετε; εἶπεν ὁ Πέτρος, δεικνύων τὸ
ἀντικρινὸν δάσος.

Ὁ βαρῶνος παρατήρει τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπέδει-
ξεν, ἐνῶ ὁ Πέτρος εὐκίνητος ὡς ὁ σκίουρος κατέβη ἀμέσως
ἀπὸ τῆς στέγης, ἀφῆρεσε τὴν κλίμακα, ἔδεσε τὴν σκάλαν
εἰς τὸν ἵππον τοῦ βαρῶνου. ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀνε-
χώρησεν ἀφήσας τὸν παχὺν βαρῶνον νὰ φωνάζῃ, νὰ θυμῶνῃ
καὶ νὰ βλασφημῇ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ καταβῇ ἀπὸ τῆς
στέγης.

Εἰς διάστημα ὀλίγων στιγμῶν ὁ Πέτρος ἔφθασε κάτω-
θεν τοῦ πύργου.

- Ἔλα γρήγορα! γρήγορα, παιδί μου! ἐφώναζε μὲ
δίας του τὰς δυνάμεις, δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε στιγ-
μὴν· θὰ ἀναβῆτε ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Τὸ παιδίον ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐξέβαλε κραυ-
γὴν χαρᾶς.

Ὁ Πέτρος ἐστήριξε τὴν σκάλαν του ἐπὶ τοῦ τοίχου κά-
τωθεν τοῦ παραθύρου καὶ τὸ μικρὸν παιδίον κατέβη ἀμέσως
διὰ τῆς σκάλας καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον· τὸ αὐτὸ ἔπραξε
καὶ ἡ ὑπῆρέτρια. Τότε ὁ Πέτρος ἔλαβε τὴν σκάλαν του,
ἐμάστισε τὸν ἵππον καὶ ἀπεμακρύνθη ἀμέσως.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν ἀβλαβεῖς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παι-
δίου. Ἡ μήτηρ εὐχαριστήθη τόσον πολὺ διὰ τὴν ἐπάνοδον
τοῦ υἱοῦ τῆς, ὥστε ἀντήμειψε τὸν Πέτρον βασιλικότατα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν γέροντα βαρῶνον εἶνε ἴσως ἀκόμη

ΕΚΟΠΗ ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΑΚΙ ΜΟΥ!...

Ὁ Λουκιανὸς ἦτο πολὺ ἀπρόσεκτον παιδίον· διὰ τοῦτο
τῷ εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ ἐγγιζῇ τὰ μαχαίρια καὶ πρὸ
πάντων τὸ μεγάλο μαχαίρι τοῦ μαγειρίου, διότι τοῦτο
εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, ὅταν τὸ κρατοῦν μικρὰ παιδία.
Τὸ μαχαίριον αὐτὸ εἶχε μίαν λαβὴν πολὺ χονδρὴν, πλα-
τεῖαν καὶ κοντὴν, καὶ μίαν λεπιδά!... μίαν λεπιδά! τόσφ
μεγάλην, καὶ τόσφ κοπτερὴν, ὥστε εἰς ἓν δευτερόλεπτον
ἀπεκεφάλιζε μίαν πάπιαν!

Εἰς τὴν οἰκίαν ὑπάρχουν πολλὰ ἐπικίνδυνα πράγματα
διὰ τὰ μικρὰ παιδία· τὸ πλέον ὅμως ἐπικίνδυνον ἀπὸ ὅλα
εἶνε τὸ κοπτερὸ μαχαίρι τοῦ μαγειρίου. Μὴ θελήσετε νὰ
τὸ ἐγγιζήτε ποτὲ, ἀγαπητοὶ μοι ἀνεγνωσταί, διότι θὰ
μεταμεληθῆτε πολὺ.

Εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅπως σὰς εἶπον, εἶχον ἀπαγορεύσει
νὰ ἐγγιζῇ τὸ μαχαίρι αὐτό, ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς δυσπαρε-
στεῖται πολὺ διὰ τοῦτο· διότι τὸ μαχαίρι αὐτὸ θὰ τὸ
μετεχειρίζετο ὡς ἓν καλὸν ἐργαλεῖον εἰς τὰ ἔργα, τὰ ὁ-
ποῖα κατασκευάζεν, ὅταν ἐτελείωνε τὰ μαθήματά του.

Ὁ Λουκιανὸς εἶχε στήσει τὸ ἐργοστάσιόν του ὑπὸ τὴν
σκιὰδα τοῦ κήπου, ὅπου εἶχε συναθροίσει ξύλα, σανίδας,
παλαιὰ παιγνίδια συντετριμμένα, ἓν χειραμάξιον καὶ ἓν
ξύλινον πτυχρίον, διὰ τῶν ὁποίων κατασκευάζε τὰς οἰκίας
του, τοὺς κλιβάνους του κλπ.

Τοὺς τοίχους τῶν οἰκοδομῶν του δὲν ἦτο δύσκολον νὰ
τοὺς κατασκευάσῃ· δὲν ἤρκει ὅμως αὐτό· αἱ οἰκίαι πρέ-
πει νὰ ἔχουν καὶ παράθυρα ἔλεγε. Καὶ τοῦτο τὸν ἔκαμε

καὶ τὴν ὥραν ταύτην ἐπάνω εἰς τὴν στέγην, ἐὰν δὲν ἐπέ-
ρασε κανεὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εὐρέθησαν εἰς
τὸ σταυροδρόμιον, ὅπου ὁ πατήρ των τοὺς ἐπερίμενον. Ἐ-
φθασαν ἐκεῖ ἵππευόντες ὠραίους ἵππους πλουσίως ἐστολι-
σμένους.

Ὁ γέρον ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ
μὲ αὐτὴν τὴν ἐνδυμασίαν. Ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχής, διότι
τοὺς εἶδεν τόσον πλουσίους.

Τῷ διηγήθησαν μὲ λεπτομέρειαν τὰ συμβάντα των καὶ
διὰ νὰ μὴ νομίσῃ, ὅτι ἡ περιουσία εἶχε μεταβάλει τὴν καρ-
δίαν των, ἐδήλωσαν εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλιπον
πλέον. Τέλος, διὰ νὰ τῷ δείξωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των,
τῷ κατασκευάσαν ἓνα ὑψηλὸν πύργον, ὅπου ἐτελείωσεν
ἡσύχως τὰς ἡμέρας του περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀγα-
πητῶν του τέκνων.

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις ὅτι εἰς τὴν πραγματικὴν
ζωὴν ὅλα τὰ πράγματα βαίνουν κατ' εὐχὴν ὅπως εἰς
τὴν διήγησιν ταύτην.

Ὅχι! δὲν ἀρκεῖ κατὰ τὸ σύνθημα, διὰ νὰ σχηματίσῃ
τις περιουσίαν, νὰ τύχῃ μίξ μοναδικῆς εὐκαιρίας, καθὼς
συνέβη εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀδελφούς. Ἀπαιτεῖται πρὸς
τοῦτο ἐργασία, ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.

Ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης ἐδιδάχθημεν ὅτι ἕκαστος
ἔχει τὴν ἀνάγκην ὅλου τοῦ κόσμου, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι
ἔχουσι τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ. Μὴ λησμονεῖτε λοιπὸν καὶ
σεῖς, ἀγαπητοὶ μοι ἀνεγνωσταί, ὅτι πρέπει νὰ βοηθήτε
τοὺς ἄλλους, ἐὰν θέλετε νὰ σὰς βοηθήσωσι καὶ αὐτοί.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΒΟΛΙΚΟΣ

Παρατήρει γονυπετῆς τὴν οἰκίαν.

Καὶ ὁ μικρὸς Λουκιανὸς παρατήρει γονυπετῆς καὶ περι-
λυπὸς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀρχίσει.

Αἴφνης ἐσηκώθη καὶ ἐψιθύρισε:

«Ἐὰν ἐπήγαινα νὰ πάρω τὸ μαχαίρι τοῦ μαγειρίου, ἤ-
θελον κόψω μίαν γὰρ τὴν σανίδα μου καὶ κατόπιν θὰ τὸ
ἔφερα πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, χωρὶς νὰ με ἐννοήσῃ κανεὶς.»

Δὲν ἐσκέφθη περισσώτερον, καὶ ἰδέτε τον· σιγὰ σιγὰ, διηυθύνθη εἰς τὸ μαγειρεῖον.

«ὦ! ποῖα εὐτυχία! ἡ Κλοτίλδη, ἡ ὑπηρετρία, δὲν ἦτο ἐκεῖ!

Εἰσῆλθε.....

«Τι ζητεῖς εἰς τὸ σιρτάρι μου;»

νὰ ράψω τὴν σημαίαν μου!»

Ἡ Κλοτίλδη ἔδωκεν εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅ,τι ἐζήτησεν· Ὁ Λουκιανὸς ἐπῆρε τὴν κλωστήν καὶ ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένως, διότι ἡ Κλοτίλδη δὲν ἠνόησε τὸν σκοπὸν του. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐργαστάσιόν του καὶ ἀπετελείωσε τὴν ὄροφν τῆς οἰκίας του, μιᾶς τόσοσ ὠραίας οἰκίας, ἡ ὅποια ὅμως δυστυχῶς δὲν εἶχε παραθύρα.

Θὰ τὴν ἀρήσῃ λοιπὸν ἡμιτελῆ;... ὄχι, ὄχι!

— «Ὅθ' ὑπάγω νὰ δοκιμάσω ἀκόμη μίαν φορὰν, ἐμουργίσεις καὶ διηυθύνῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἦτον ἐκεῖ μοναδικὴ εὐκαίρια! Εἰσερχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀνοίγει τὸ σιρτάριον καὶ βλέπει τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν.

Ἀνοίγει τὸ σιρτάριον καὶ βλέπει τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν

«Κόπτει πολὺ, ἐπιθύρῃσεν, ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ προσέξω.»

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὸ λαμβάνει μετὰ προσοχῆς, κλείει σιγὰ σιγὰ, τὸ σιρτάριον καὶ ἐπανερχεται πλήρως χαρῆς εἰς τὸ ζυλουργεῖόν του.

Ἐλαβε τὴν σανίδα, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὴν μάχαιραν διὰ τῆς ἄλλης καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ π! τὰ π! ἕως ὅτου ἡ σανὶ ἐσχίσθη ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο.

«Κόπτει πολὺ, ἐπανελάθεν ὁ Λουκιανὸς καὶ μοῦ ἐχάλασε αὐτὴν τὴν ὠραίαν σανίδα.»

Λαμβάνει ἄλλην ἀμέσως καὶ ἀρχίζει πάλιν, μὲ περισσώτερον ὅμως προσοχὴν.

«Πολὺ καλὰ πηγαίνει τὴν ἔργον, πολὺ καλὰ, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Λουκιανός· τὴν ἔμαθα νὰ τὴν μεταχειρίζομαι.»

Ἀφῆκε ὅμως, ἐκβάλλει δυνατὴν φωνὴν καὶ ρίπτει κάτω τὴν μάχαιραν.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὰ ἐργαλεῖα του, παρατήρησε μεγάλας σταλαγματικὰς αἱματός!

Ὁ μικρὸς δακτύλος τοῦ Λουκιανοῦ ἐκόπη!

Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἦτο γενναῖος καὶ ἡ θῆξ τοῦ αἵματος τὸν ἔκαμε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο χαμένος.

Ἐδесе τὸν δακτύλον του μὲ τὸ μανδύλι του καὶ ἔτρεξε κλαίων εἰς τὴν οἰκίαν.

— Μητέρα μου...! Γραγγι μου... ἐφώναζε... ὅ! ἀποθάνω...! Τὸ δακτυλάκι μου ἐκόπη... Τρέχουν αἱματὰ...!!

Αἱ φωναὶ του ἀνεστάσσαν τὴν οἰκίαν καὶ ἀμέσως ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς αὐτόν.

Ἡ Γραγγι ἔφθασε πρώτη· ἐπῆρε τὸν Λουκιανόν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἔπαθε.

— «Γραγγι μου τρέχει αἷμα,» ἔλεγεν ὁ Λουκιανός καὶ ἐπνίγετο ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἡ Γραγγι τοῦ ἐζήτησε τὴν πληγὴν καὶ εἶπε.

— «Δὲν εἶναι τίποτε, μὴ κλαίης... θὰ σὲ ἰατρεύσω.»

Ὁ Λουκιανός εἶχε πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Γραγγιάν του καὶ ἤσυχασε.

Ἐπῆρε τότε ἡ Γραγγι ἕνα πανάκι καὶ ἀρῶν ἐκάθησεν εἰς ἕν καθισμα τὸν Λουκιανόν, τοῦ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς, τοῦ ἔδесе τὸν μικρὸν δακτύλον καὶ τὸν ἠρώτησεν ἔπειτα πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Λουκιανός, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι τὸν ἠρώτα ἡ Γραγγι του, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πάλιν καὶ νὰ φωνάζῃ.

«Ἄχ, Γραγγι μου, πόσον μὲ πονεῖ τὸ δακτυλάκι μου!»

Ἡ Γραγγι ἠνόησεν ὅτι ὁ ἔγγονός της ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅ,τι τὸν ἠρώτα καὶ ἐπανελάθεν αὐστηρώτερον;...

— Λέγε μου λοιπὸν, πῶς ἐκοψες τὸ δακτύλον σου;

Ὁ Λουκιανός δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὴ ἀπαντήσῃ καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς εἶπε:

— Τὸ μεγάλο μαχαίρι τῆς κουζίνας, Γραγγι μου, ἔκαμε τὸ κακὸ αὐτό. Ἦθελε νὰ κόψῃ μίαν σανίδα καὶ ἐκοψα μαζί καὶ τὸ δακτυλάκι μου..!

— Καταλαμβάνεις τώρα, ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἐγγιζῆς τὰ μαχαίρια; εἶπεν ἡ Γραγγι.

— Μάλιστα, Γραγγι μου, μάλιστα· δὲν θὰ τὸ ἐγγίσω πλέον!

— Τὸ πιστεύω, διότι ἡ τιμωρία αὐτὴ θὰ σοῦ γείνη μάθημα διὰ τὸ μέλλον.

— Δὲν θὰ παρκαύσω ποτὲ πλέον, ποτέ. Ἄχ! τὸ δακτυλάκι μου!...

Ἐφίλησέ το Γραγγι μου, νὰ περάσῃ!

Ἐκόπη τὸ δακτυλάκι μου!...

Ἡ καλὴ Γραγγι, ἔλαβεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐφίλησεν εἰς τὰς δύο παρειὰς τὸν μικρὸν ἔγγονόν της διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὁ δακτύλος ἐθεραπεύθη μετὰ τινὰς ἡμέρας· ἀλλὰ καὶ ὁ Λουκιανός ἐδιορθώθη συγχρόνως καὶ οὐδέποτε πλέον ἐγγιζει τὸ μαχαίριον.

Ἡ Κλοτίλδη δύναται νὰ ἀρήσῃ ἐνοικτὸν τὸ σιρτάριον της· ἂν δὲ τὸ μαχαίριον τύχῃ νὰ ἦναι εἰς τὴν τραπέζαν τοῦ μαγειρείου καὶ τὸ ἴδῃ ὁ Λουκιανός... φεύγει καὶ πάλιν φεύγει!..

(Κατὰ τὴν Marthe Bertin)

Κ. Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ.

ΑΛΗΘΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ

Πλησίον τῶν Παρισίων, τῆς πεφημισμένης πολυανθρώπου πρωτεύουσος τῆς Γαλλίας, εἰς τὸ προάστειον Βατινιόλ, κατοικεῖ καὶ κατοικεῖ εἰς εἰς πολυμελὲς πτωχὴ οἰκογένεια.

Ὁ προστάτης αὐτῆς ποῖος νομίζετε ὅτι ἦτο;... Ἡ μικρὰ Ἀμανδὰ, δεκατριετὴς κόρη, ἡ ὅποια εἶχε γείνει καὶ εἶνε τὴν σήμερον τὸ ἀντικείμενον τῶν ἑμιλιῶν ὄλου τοῦ προαστείου, καὶ ἡ ὅποια ἠγαπήθη θερμῶς ὑπὸ ὄλων τῶν γειτόνων διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ της, διὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς μικροτέρους αὐτῆς ἀδελφοὺς ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ διὰ τὴν φιλεργίαν της.

Ὁ πτωχὸς πατὴρ της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τῶν ἐργασίων του εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του. Ἦτο ὀδοκαθαριστής καὶ ἠσθένει καὶ πολὺ συχνά.

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς πάσχουσα ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, δὲν ἠδύνατο παντελῶς νὰ ἐργασθῇ· μόλις ἠδύνατο νὰ περιπατῇ καὶ τοῦτο ἔκαμνε μετὰ μεγάλου κόπου, ὁσάκις ἐξ ἀνάγκης συνώδευε τὴν μικρὰν κόρην της εἰς ἐργασίαν τινα.

Ἡ Ἀμανδὰ, εἶχε καὶ τρεῖς μικροτέρους ἀδελφοὺς.

Εἰς αὐτὴν πολὺ πρόωρος εἶχε πέσει ὁ κλῆρος νὰ ταλαιπωρηθῇ καὶ νὰ ὑποφέρῃ πρὸς συντήρησιν ὀλοκλήρου οἰκογενείας. Ἦτο δυστυχὴς!... ἀλλ' ὄχι· ὁσάκις ἐργάζετο διαφόρους οἰκιακὰς ἐργασίας εἰς οἰκίας γειτονικὰς

καὶ πλουσίας, καὶ ἀντημέβετο διὰ τοὺς κόπους της, καὶ ἔδαπανα χάριν τῆς υγείας καὶ τῆς ζωῆς τῆς μητρὸς της, βοηθοῦσα τὸν πατέρα της καὶ τρέφουσα τοὺς ἀδελφοὺς της, ἦτον εὐτυχὴς, πολὺ εὐτυχὴς!

Πολλάκις, ὅταν ἐπέστρεφε κρατουμένη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῆς μητρὸς της καὶ φέρουσα ἐπ' ὤμων βαρῦτάτων καλάθιον πληρὲς ἀσπροροῦχων, διὰ νὰ τὰ πλύνῃ ἢ νὰ τὰ σιδερώσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου ἐργάζετο καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, οἱ γείτονες, ὅσοι ἐγνώριζον, ὅτι αὐτὴ μόνη ἀνελάμβανε τόσον βαρυτάτας ἐργασίας, διὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειαν της ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ θανάτου, ἔκλαιον ἐκ τῆς συγκινήσεως!...

Ἡ Ἀμανδὰ εἶνε ἀκόμη τὸ παράδειγμα, τὸ ὅποῖον οἱ κάτοικοι τοῦ προαστείου Βατινιόλ φέρουσιν εἰς τὰ τέκνα των, ὅταν θέλωσι νὰ τὰ συμβουλευσῶσιν εἰς τὸ καλόν.

Αἱ καλαὶ πράξεις της, ἡ ἀσπότης, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ φιλεργία, ἡ προστασία καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς αὐτῆς, δὲν ἐμειναν ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ἀνευ ἀμοιβῆς.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ ἐν Παρισίαις Ἀκαδημία ἔδωκεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀμανδὰν χρυσοῦν βραβεῖον ἀρετῆς!

Μιχ...

Ο ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΜΙΚΟΣ

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Μιμικός ἦσαν δύο μικρὰ ἀδελφάκια· ὁ Μιμικός ἦτο πολὺ καλὸ παιδάκι, ἐπιμελὲς, εὐτακτὸν, ἄξιον νὰ γίνῃ παράδειγμα εἰς τὰ ἄλλα παιδιά.

Ὁ Τάκης ὅμως ἦτο σαστὸ ζιζάνιον· καθὲ στιγμήν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ κάμῃ καὶ μίαν ἀταξίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπέφερε πάντοτε ὁ Μιμικός, διότι ὁ κακὸς Τάκης τὸν ἐζήλευεν, ἐπειδὴ ἠγαπήετο ἀπὸ ὄλους διὰ τὴν ἐπιμέλειαν του.

Ἀλλὰ ποῖος ἐμπιδίζει καὶ τὸν κακὸν Τάκην νὰ μιμηθῇ τὸν ἀδελφόν του;... ὦ! ἡ κακία του καὶ μόνη ἡ κακία του!

Μίαν ἡμέραν, ὅτε ἦσαν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τοῦ πατρὸς των, ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν των καὶ ἐπῆγαν νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον ἕνα ποταμάκι ποῦ ἔτρεχε σιγαλὸ σιγαλὸ. Ὁ Τάκης μόλις ἐπλησίασαν διδεδ

μιὰ σπρωξιά εἰς τὸν Μιμικὸν καὶ τὸν ρίπτει εἰς τὸ ποταμάκι!

Εἶδε καὶ ἔπαθε ὁ Μιμικός, ἕως ὅτου νὰ ἐβγῇ· εἶχε γίνεαι σὰν παππὶ!

Δὲν ἐκακολόγησε τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἔκλαιον ἀρεκτὴν ὄραν, ἕως ὅτου ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου δὲν ἐμαρτύρησεν εἰς κανένα τὸ σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὰ φορέματά του εἶχον στεγνώσει εἰς τὸν δρόμον.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῶ ἔγραφε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὴν καλλιγραφίαν του, ὀλίγας δὲ σειρὰς ἤθελεν ἀκόμη νὰ γράψῃ, διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ, νὰ σοῦ, ὁ κακὸς Τάκης, πέρνει τὴν μικρὴν γατίτσα καὶ τὴν πετᾷ ἐπάνω στὴν καλλιγραφίαν καὶ τοῦ χύνει ὄλο τὸ μελανοδοχεῖον!

— Ἄχ! τί μοῦ ἔκαμες, Τάκη μου, τώρα; ἔγινες ἀνυπόφορος πλέον, εἶπεν ὁ Μιμικός μὲ δυνατὴν φωνήν.

Τὸν ἔλαβεν εἰς τὰ γόνατά της

ΤΙ ΚΑΛΑ — ΤΙ ΚΑΛΑ

Ποίησις Ν. Α. Κ.

(Άσμα διὰ μικρὰ παιδιά ἐκτελούμενον ἐν ρυθμῷ μετὰ κρούσεως τῶν χειρῶν)

Μουσική Μ. Ε. Κ.

Τι κα-λά, τί κα-λά, νὰ κρατῶ χρο-τὸ βιβλί-ον καὶ νὰ τρέ-χω τὸ σχολεῖ-ον τρὰ λά λά τρὰ λά λά.

Σ. Π. Π.—Τὸ ποίημα ἔδημοσ εὐθὺ δόλοκληρον εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος. (Ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐν σελίδι ἕκτῃ).

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ἐλαβον τὸ ποιηματάκι σου, ἀγαπητέ μου φίλε Πάνη Στασινόπουλε καὶ σὲ συγχαίρω, διότι χρησιμοποίησες τόσον καλῶς τὴν καιρὸν, ὃ ὁποῖος σοὶ μένει ἀπὸ τὸ σχολεῖόν σου. Δὲν τὸ δημοσίευσω εἰς τὸ Περιδικόν, διότι ἔχει πολλὰς ἁλλοίψεις· ὅταν μεγαλώσῃς καὶ γράφῃς καλλίτερον, θὰ σὲ κάμω εὐχαριστῶς συνεργάτην μου.

Σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς κολακευτικὰς ὑπερ- τοῦ Περιδικου κρίσεις σου, φίλε κ. Γ. Παπαδημητρίου· τὸ διηγηματάκι σου δημοσιευθήσεται προσεχῶς.

Μὴ θυμώνητε, φίλτάτη Ἐσπερία Ἀῦρα, Ἀικλῖα Βεῖκου καὶ Θεοδώρα Λαμπική, διότι δὲν ἔδημοσίευσα τὰ αἰνίγματά σου. Θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειράν των, εἴν ἤναι καλὰ· τὸ αὐτὸ λέγω καὶ εἰς σέ, μικρῆ μου φίλε Ν. Δάμτσα· τὴν παιδικὴν ἡγῶν, τὴν ἑποῖαν μοῦ ἔστειλες, τὴν δημοσίεω, ὡς βλέπεις, σήμερον.

Μεγάλως σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ Φ. Ρουβινέτη, δὲ τὸν τόσον ἐνθουσιασμόν σου ὑπερ- τοῦ Περιδικῷ ἔχεις δίκαιον καὶ νὰ ἀναγκάζῃς ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν των· οἱ συμπολιταὶ σου ἐπλήρωσαν ὅλοι· καθυστεροῦσι δὲ τὰς συνδρομάς των 2 συνδρομηταὶ ἐξ Αἰγίνης, 2 ἐκ Δημοτσάνης, 2 ἐκ Κέας, 4 ἐξ Ἀλιβερίου, 5 ἐν Μαγυλιάνοις ἀτακτοκρίτης ἡμῶν καθυστεροῦσι 5 συνδρομάς, 5 ἐκ Μουζακίου, 10 ἐκ Πατρῶν, 10 ἐκ Πειραιῶς, 9 ἐκ

Τριπόλεως, 6 κ' ὕριος Θεῶδ. Ἐδίκτυλος ἐκ Ληξουρίου 20 δραχμὰς καὶ τινες ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς, διὰ νὰ τοὺς γνωρίσουν οἱ συμπολιταὶ των.

Παρά πολλὰν φόρα ν' ἔχεις πάσει εἰς τὸ τελευταῖον γραμματάκι σου, ἀγαπητὸν Παράδεισιον πτηνόν! Νίμζει, ὅτι ἐπειδὴ ἀγαπητόστον πολὺ τὸ Περιδικόν, πρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν μόνον τὰ ἰδικὰ σου αἰνίγματα· τότε τί νὰ κάμωμεν τόσας ἄλλας χιλιάδας συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ὅσον καὶ σὺ τὸ Περιδικόν καὶ στέλλουν αἰνίγματα καὶ παιδικὴν ἡγῶν δὲ νὰ δημοσιευθῶσιν; Ἀπὸ τὸ τελευταῖον γράμμα σου ἠνῶησα ὅτι εἶσαι ὀλίγον ἐγωῖστικὸς καὶ αὐτὸ με λυπεῖ πολὺ, παρὰ πολὺ!

Ὁ μικρότερος τῶν συνδρομητῶν μας, ὁ τετραετής Στέλιος, προσφιλεῖς υἱὸς τοῦ φίλου Φαρμακοποιῦ κ. Α. Βασιλείου, εἶχε προχθὲς τὴν ἑορτὴν του... εἶχε χορὸν!... εἶχε γαρὰν μεγάλην!!

— «Νὰ ζήσης, Στέλιο μου!...» τῷ ἤρχοντο ἐνὶ στόματι, μῆ φωνῆ, οἱ γονεῖς του, ὁ πάππος, ἡ μάμη του καὶ ὁ πρόπαπος! ὁ εὐτυχῆσαι νὰ βῆ υἱὸς τῶν τέκνων τῶν τέκνων τοῦ αἰδεσιμώτατος κ. Δημ. Κωνσταντίνου, πρωθυερούς Ἀγίας Εἰρήνης, μετ' ὅλων τῶν κεκλημένων!... ἘΝΑ Ζήσης, Στέλιο! ὅσον καὶ ὁ πρόπαππος σου εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίαις!!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Εἰς πᾶν καλὸν ἔργον θὰ ὑπάρχη καὶ πείρασμά τι ἐκ ὄλου παρεμβάλλονμενον. Εἶνε πανθρολογούμενον, ὅτι τὰ περὶ οὐκ ἀδικροῦς εἶδους, συντελοῦσιν εἰς ἀνάπτυξιν καὶ ἡθικὴν μέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου· ἐπομένως ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους ἐκδίδονται καὶ τελειοποιεῖν ται.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν πρόδον αὐτῶν παρεμβάλλονται προσκόμματα, ἄλλοτε μεγάλα καὶ σινοπῶ· καταστρεπτικὰ, καὶ ἄλλοτε μικρὰ, ὅπως ἂν ἴπτε ὁμοῖ ἐμποδίζοντα τὴν βελτιαιάν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἱεροῦ σκοποῦ των.

Πολλοὶ εἶναι ἀπειραγίδες, οἱ τριβλοὶ καὶ οἱ ἀκωνοί, ἐν αἷς ἐμπλέκονται καὶ ἀσπνίγονται.

Ἡ κυριώτερα μάλιστα, ἡ φοβερωτέρα παγὶς εἶνε ἡ τῶν μὴ πλῆροῦντων συνδρομητῶν!

Καὶ ἡμεῖς ἐν διεφ γομεν δυστυχῶς αὐτὴν καιτοὶ ἡ συνδρομῆ, ἣν ὠρίσαμεν, ἣτο ἀσήμαντος, σμικρὰ, εὐτελεστατῆ!

Δὲν θεωροῦμεν κακὸν νὰ πατόξωμεν τὴν τοιαύτην πρό: ἐαυτοῦς ἀσίθειαν τῶν μὴ τιμώντων τὰς ἐαυτῶν ὑπογραφάς.

Δὲν ὀμιλοῦμεν μονομερῶς διὰ τὸν ἐξ ἀμελείας ἢ ἄλλου εὐλόγου κωλύματος καθυστεροῦσαν τὴν δὲ ὄρα χρονο συνδρομὴν του, ὅσω ἰδίως διὰ τοὺς εἰσπράξαντας ἐπ' ὀνόματι τοῦ Περιδικῷ συνδρομάς καὶ μὴ δίδοντας, ὅτι ὀβελόν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τῆς ἐνόχου σιωπῆς των.

Ἐν Γερμανίᾳ, οἱ τοιοῦτοι σημειοῦνται κεραλαῖαις γράμμασιν ἐν ἑτημερίδι καλούμενῃ ΜΑΥΡΟΝ ΦΥΛΛΟΝ καὶ φερῶσιν ὑπὸ τὸν τίτλον παχυτάτην μελανὴν γραμμὴν ὡς σύμβολον μῦθρον τῆς ἐστιγματ σμένεις αὐτῶν συμπεριφορᾶς!

Δὲν θέλωμεν νὰ μετατρέψωμεν τὸ Περιδικόν εἰς Μαῦρον φύλλον, ἀναμένοντες ἐπ' ὀλίγον εἰς ἐτι ὀλίγους τινὰς καλοθελητάς νὰ πρᾶξωσιν, ὅτι ἔπρεπε πρόπολλοῦ!

— Δίδεται δωρεάν ἐν Ἐύκωμῳ εἰς τὸν ἐγγράφοντα πέντε συνδρομητὰς εἰς τὸ Περιδικόν ἢ δέκα εἰς τὸ Λεύκωμα.

Εἰς δὲ τὸν ἐγγράφοντα δέκα συνδρομητὰς εἰς τὸ Περιδικόν δίδεται ὁ Α' τόμος αὐτοῦ, ἢ ἀποστέλλεται αὐτῷ ὁ εὐότερος (ἐπὶ ἐν ἔτος) Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ὁ Α' τόμος δίδεται ἀντὶ ὄρα χ. δὺ ο, εἰς δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἀντὶ ὄρα χ. τριῶν.

Τὸ καλλίτερον, διασκεστότερον καὶ ὠφελιμώτερον ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ, τὸ ὅποῖον ὄνασθε, φίλοι συνδρομηταὶ, νὰ κάμητε πρὸς τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς σου εἶνε τὸ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ». Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆ τοῦ φύλλου θὰ γίνεται ἀφορμὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς στοργῆς καὶ τῆς φιλίας, ἢ ἐποῖα προεκάλεσε τὴν μικρὰν, ἀλλὰ ποιότιμον ταύτην δωρεάν.

Γνωρίζετε, φίλοι συνδρομηταὶ, ποῖος συντελέσει καὶ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ λαμβάνητε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς, τακτικώτατα καὶ ἀνελλιπῶς τὸ φύλλον; Ὁ φιλοπονώτατος δσφ καὶ πτωχότατος νέος Συμεὼν Φαρασιόπουλος, μαθητῆς τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου καὶ διανομὸς τοῦ Παϊδικοῦ Περιδικοῦ! Δι' αὐτὸ ζητήσατε ὅσα τυγὴν φύλλα σὰς ἐλλείψαισι πρὸς ἀναμνησιν τοῦ Αου τόμου. Εἰς αὐτὸν πληρώσατε καὶ τὴν νέαν συνδρομὴν Σας ἀφ' ὅρας!

Ἡ γνωστὴ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ Μαριέττα Μπέτσου ἢ ποιήτρια τῶν ὠραίων ἔργων καὶ τῆς τελευταίων ἐκδοθείσης ποιητικῆς συλλογῆς «Δάφνη καὶ Μύρτα» ἀπὸ προχθὲς δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ· φέρον ἐκτιμήσεις ἀποστίντες, χύνομεν δάκρυ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς, εὐχόμενοι ἵνα ὁ ὕψιστος παρηγορήτῃ τὰ ἀπορραπισθέντα αὐτῆς τέκνα.

Ἐξεδόθη ἡ δέπρακτος κωμωδία **ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ** μετὰ δέκα ἐξ ἀματάων, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. Κοτσελοπούλου καὶ πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ Δραχμῆς.